

Yolculuk Şiiri

– üzgünbiri · 21 Temmuz 2019

Gittikçe uzadı yolculuğumuz
Bir gece trenine binmiştik karlı şehirlere giden
Koşarak kaçtık sıcak memleketlerden
Deniz üstüne deniz koyduk
Sahillere saklandık derin uykulardan
Uyumak bilinmezdi korkuyorduk
Esir olmaktan korkuyorduk köşe bucak
Düşünmek
Önünü alamadan bir heykel gibi hareketsiz
Şehirlerce, kasabalarca düşünmek
Bir kaçış olmalıydı şüphesiz
İri yarı bekçilerin olduğu eski püskü bir kapıdan
Açılmalıydık yelken yelken durgun denizlere
Kış uykusuna yatmış gibi dinlenmeliydik
Ellerini alev sarıp tutmalıydın en mahzun ellerimden
Bu iş hayatından, düzenden, kaçamayışlardan
Erken sabahlardan,boşanmış adamların hüznünden
Evli kadınlardan. hatırda kalan anılardan
Bir hesabı olmalıydı tanrının
Ne biz uygunca adımlayabiliyorduk karanlık dünyanın marşını
Ne de aç tok memnunsuz geziyorduk halimizden

Biliyor musun bazı temmuzlar ansızın bıçaklıyor adamı
En mutlu akşamında oysa
En mutlu şarkını söylerken
En sarhoş haliyle ayaklarının
Bıçaklıyor en keskin bıçağıyla seni ansızın

Hangi bir gözünden vuracaksın mutluluğu
En tatlı meyveleriyle tatlandırıp ellerini
En meşhur çeşmelerinde yıkayacaksın
Otobanları gözlüyorsa bu soğuk şehirler
Ekmeklerimiz haddinden fazla kızarıyorsa
Gittikçe seyreliyorsa yağmurlar
Bir kurşun varsa gözlerinde sakladığın
Bırakıp gitmeli buralardan

Her nasılsa kuşanıp bu kararın yalnızlığı
Tutmalı ellerinden en çetin rüzgarların
İri dişli vahşi hayvanların izinden
Yeşil ormanlara çıkıp karışmalı yeniden
Unutamıyorum denizlerin akşam gülümseyişlerini
Usul usul büyüyor gözlerim uçsuz bucaksız gökyüzünde
Biri olmalı her ağlayışlarımı gösterdiğim
Biri olmalı gece soğuklarımı ısıtan